C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Varianta_3.PDB

PDB Name: Varianta číslo tři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2003
Modification Date: 5.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Varianta číslo tři
Ondřej Neff

"Posílá mě doktor Kurz," řekla Marcela Simonová. "Prý se vyznáte ve své práci, pane Tesallo."
Podsaditý padesátník přejel upocenou dlaní po třech tenkých proudech vlasů, přilepených k pleši. Usmál se na hubenou rusovlásku v bundě a jelenicových kalhotách. Nohavice měla zastrčené do červených holínek se stříbrnými cvoky ve tvaru lebek. Na klíně kabelku, nebo spíš kabelu. Co v ní asi má? Pak se vypouklýma očima zadíval na jejího společníka.
"Snad... posílá vás," opravil ji.
"Nedělejte chytráka, Tesallo. Chcete si vydělat dva tácy?"
"Tři," řekl Tesallo.
"Doktor Kurz mluvil o dvou. Vezměte, nebo půjdu jinam."
Zdůraznila slovo "půjdu". Ona sama půjde. Její společník nepůjde v pravém slova smyslu. Je to robot. Stroj. Příslušenství. Součást oděvu, jako objemná kabelka na klíně. Zvláštní, že nosí kabelku, napadlo Tesallu. Spíš bych u ní čekal pilotní přilbu. Robot byl luxusní, víceúčelový. Jistě ho víc používala v ložnici než v kuchyni. Standardní sexuální program. Ze začátku ji to bavilo, teď by chtěla přitvrdit. Všechny tyhle robomanky jsou stejné.
"No dobře," řekl. "Posílá doktor Kurz.To je v pořádku. Nemluvila jste o tom... s nějakou kamarádkou?"
"Nejsem blbá. Vím, že je to ilegální."
Tesallo vstal a povytáhl si umolousané kalhoty. Obešel stůl, který vypadal jako pomazaný hořčicí. Zastavil se před androidem a prohlížel si ho. Technicistní design, žádná pseudokůže, vlasy a podobné opičky. Tvrdý plech, i když vyhřívaný.
"Jak mu říkáte, Marcelo?"
"Nijak. Je to stroj."
"Děvčata obvykle dávají mazlíčkům jména. Divoch. Casanova. Nadsamec. Lízánek. Prostě, všelijaká jména."
"Já mu neříkám nijak."
Tesallo přiblížil tvář ke zlatému plátu na robotově hrudi.
"Kybosex... No jo, somálská výroba. Model ZX osmnáct. Jak ho máte dlouho?"
"Dva roky."
"Rok výroby 2120..." uvažoval nahlas Tesallo. "To je ten model s dvěma jazyky?"
"Jo," řekla Marcela a neuhnula očima. "Má TAKY dva jazyky."
Ztratil chuť žertovat na téma, co ještě má tahle ZX osmnáctka dvakrát. Kývl hlavou k pohovce, umístěné nedaleko klimatizační jednotce. Usmál se.
"Poslyšte, dva jazyky, vyhřívanej plech, multivibrace... to je všechno moc prima. Jenže, málo platný... Co byste pro změnu řekla pořádnýmu živýmu dlouhými tvrdýmu..."
Přejel si po poklopci, pro případ, že by nepochopila.
Někdy to na zákaznice zabralo. Říkal tomu varianta číslo jedna.
Dnes se tahle varianta konat nebude..
Otevřela kabelku. Kapesníček, pudřenka, karbonitová dvanáctiranná opakovačka s naváděcím servem. Napadlo ho, že taková kombinace k Marcele sedí. Podívala se na něho a v očích měla napsáno, co mu provede, když poklopec otevře. Začne ječet něco o znásilnění, čidla policejní ochrany to uslyší a ona ho odpráskne v oprávněné sebeobraně dřív, než poklopec stačí zavřít.
"No dobře, jak chcete. Řekněte tomu, ať to vstane," zabručel a zamířil do dílny. Někdy si užil a slečna celá šťastná mazlíka odvedla. Dneska se tedy bude pracovat a nastoupí varianta číslo dva.
Marcela Simonová a její ZX osmnáctka zamířili za ním.
*
Robot ležel zády na montážním stole. Odpojený hrudní plát spočíval na poličce s nástroji. Tesallovy tlusté prsty s černými štětinami na hřbetech článků se míhaly na upatlaných klávesách ovladače.
"Víte, do čeho jdete," řekl jako by mimochodem.

"Jo," řekla trochu chraptivě.
"Překlenutí Asimov-Campbellových zákonů."
"Nežvaňte a pracujte."
"Mám s doktorem Kurzem dohodu, slečno Marcelo. Musím zákazníky poučit. Nechci riskovat..."
"Průser s policií?"
"Ne," usmál se mastně. "Průser s doktorem Kurzem."
"Dobře. Žvaňte. Já se vypnu."
"Každý android je vybaven pojistnými okruhy. Nesmí ublížit člověku..."
"Zákon jedna," řekla otráveně. Měla dobře nastudovaný návod k použití.
"Musí ho poslechnout, zákon dva." Ušklíbl se. "Pokud není v rozporu s jedničkou."
"No a zákon tři. Pokud není v rozporu s dvojkou a trojkou. Budete už konečně pracovat?" řekla.
"Vám nestačí standardní masturbačně-excitační jednotka. Chápu. Vraž mi ho tam. Ano, paní. Vylízej mě. Ano, paní. Prostě, nuda. Chcete něco tvrdšího. Něco, aby to šlo až na kůži. Abyste se bála. Byla ponížená. Vyplašená. Aby s váma jaksepatří zapajtloval. Aby byl jako hodně drsnej chlap."
"Jo, to chci." Polkla. Nečekala, že Tesallo dokáže definovat její problém tak nelítostně. Slupka sebevědomí z ní spadla. Tesallo věděl, že by ji teď dostal snadno na pohovku ve vedlejší místnosti. Jenže už nechtěl. Počká si na na variantu číslo dvě. Už se na ni těšil.
Dívala se mu do očí. Místo zřítelnic měla otazníky. Ruce držela v klíně.
Dělal, že si toho nevšímá.
"Takže chcete, abych vypnul první okruh."
Uvědomila si, kde má ruce a položila je na kolena.
"Dám vám za to dva tácy. Proč tolik keců?" začala zase s tvrdou notou.
"Musíte být poučená. Android s překlenutou jedničkou není žádná hračka. Může být nebezpečný."
"Starejte se o svůj vlastní sejra pod předkožkou. Já chci, aby Dáreček byl zábavnej."
Tak přece, usmál se Tesallo hluboko pod vrstvami tuku a tapíří kůže. Říká mu Dáreček. Každá nějak mazlíkovi říká.
"No jo."
Když už otevřela dveře komůrky soukromí, měl vzniknout průvan jak se patří.
"Honím si ji od osmi. Ve dvanácti jsem si to udělala sama otcovou baterkou."
"Baterkou?" podivil se. "Nebo pérem na baterku?"
"Baterkou na svícení. Dáreček je můj osmý mazel."
Můj ty bože, osmý... Musel se soustředit. Mikromanipulátory musely překlenout parabiotické obvody blokace první úrovně. To není práce pro nějakého řepu. Na blokace androidů dohlíží policie a kdyby klepeto sáhlo vedle, spustí se alarm a v pěti minutách bude kvelb plnej chlupatejch.
"No a doktor Kurz mi poradil..."
"Nejmenovat," zavrčel.
"Promiňte..." Sáhla si na ústa.
Potěšilo ho to. Je to v ní. Potřebuje dostat přes hubu. Chce, aby ji chlap měl pod sebou se vším všudy. Aby do ní vpochodoval. Dočká se.
"Povídej dál," poručil jí. "Doktor Kurz ti poradil. Překlenutej mazel tě dokáže stisknout pod krkem a dát ti přes prdel. Je to tak? Máš ji potom jako z medu."
"Ano, tak nějak to říkal. Ovšem latinsky."
Klepeto manipulátoru spojilo překlenovací obvod.
Od této chvíle mazel Kybosex modelové řady ZX osmnáct byl schopen vyhovět Marcele Simonové ve všech jejích tajných přáních.
S překlenutou blokací první úrovně ji teď dokázal popadnout pod krkem i dát přes prdel, jak to trefně vyjádřil pokoutní kybernetik Marcel Tesallo, parazit z hlubokého společenského podzemí lunárního habitatu Arkádie.
*
Bolest vystřelovala ze stisknutého hrdla, zasahovala jí klín a vlny orgasmu jí procházely tělem jako vlny bušící na útes. Dáreček ji zahrnoval nadávkami. Nikdy by netušila, že taková slova jsou v jeho zásobníku. Podvojným údem jí pronikal do rozkroku dvěma otvory najednou.
Třeštivá bolest se v ní rvala s třeštivou rozkoší a vznikala třeštivá radost.
Ocitla se až na dně. Svinský android ji znásilňuje a týrá. Údy mu naběhly daleko nad míry povolené normou. Rozeklané jazyky ji bijí přes obličej. Hýždě planou po úderech. A stisk na hrdle ji zbavuje dechu. Opouštělo ji vědomí. Připomněla si, co jí říkal Tesallo, když se s ní loučil.
"Bacha na věc. Od teďka mazel nezná míru. Nemá blokaci. Jakmile začne tisknout, prostě tiskne. No a pak přijde chvilka, kdy nedokážete vydechnout. Neporučíte mu. On bude pokračovat, až vás zabije. To se nesmí stát. Musíte se kontrolovat. Nenechte to dojít moc daleko. Hlavně napoprvé je to o hubu."
Tohle jí říkal, když vyklepávala na terminálu bankovní kód a dvojku s třemi nulami. Dáreček ji tisknul stále víc. Ohlásila se smrt, se zájmem přihlížela, zakuklená v purpurových baldachýnech nad postelí, vznášela se v modrém dýmu voňavých tyčinek, tetelila se v tónech skrytých reproduktorů. Byla tady, přišla, Dáreček ji přivedl.
"Dost," ozval se mužský hlas.
Stisk na hrdle pominul.
Pocit rozkoše v klíně také.
"Vstaň."

Oba mechanické pyje z ní vyklouzly. Android vztyčil horní část trupu. Zůstal nad ní rozkročmo na kolenou. S lítostí pozorovala, jak erekce umělých pyjů mizí.
Je to, jako když nad cukrárnou zatahují roletu.
"Jsi blázen," řekl jí Tesallo. Stál u postele a rozepínal si bundu. "Copak jsem tě nevaroval? Byl by tě zabil."
"Zabil..." zašeptala.
"Běž do hajzlu," poručil Tesallo robotovi. Android bez odporu vstal.
"Jak to, že vás poslouchá?" Jen zvolna jí docházelo, co se stalo. Tesallo přišel v posledním okamžiku... Stačilo pár vteřin a přestala by dýchat.
"Drž hubu, svině," vysvětlil jí. Co jí bude povídat o překlenování obvodů? Do přediva androidovy umělé duše dokázal vpravit ještě jedno kouzlo kromě schopnosti rozdávat rozmarným holčičkám bolest. Naučil ho i poslouchat Tesallův hlas. Tohle byla varianta dvě. "Roztáhni nohy. Bude to? Pořádně!"
Usmála se.
Udeřil ji přes obličej.
Sáhla si na horní ret. Pod úderem praskl. Tekla jí krev.
Měl pravdu. Robot je dobrý, ale chlap je lepší.
Ještě nikdy v sobě neměla skutečného chlapa. Vždycky jen mazlíky.
A jakou ránu dovede dát! A jak krásně jí nadává!
"Takhle to děláš vždycky, co, hajzle?" zeptala se Tesalla. "Počkáš si, až je holka v nejlepším a pak sám přijdeš smočit."
"Bezpečnost především," řekl Tesallo. Odhodil bundu a rozepnul si poklopec. Ještě nikdy nebyla tak blízko skutečnému mužskému přirození. "Jste bláznivý holky. Každá by jela až na doraz. Kdybych to neohlídal, byl by už dávno průser. Takhle..." přiklekl k ní, "je to lepší. Dohlídnu na bezpečnost, a ještě si zašoustám. Nechtěla jsi v ordinaci, co? Tak to bude u tebe."
Napřáhla ruku, chvilku šátrala prsty, až nahmatala to, co hledala.
Vzrušilo ji to víc, než cokoli před tím.
Nahmatala pažbu karbonitové dvanáctiranovky Moechler & Horst se senzorickým samonaváděním.
*
"Budou tady každou chvíli," chraptěl Tesallo. Nespouštěl oči z ústí hlavně. "Jsem pod dohledem, je ti to jasný? Monitorujou moje životní funkce. Jakmile mě sejmeš... máš tu policajtů plnej pelech."
"Jak jsi to říkal? Varianta číslo dvě?"
"Jo."
Zvolna si projížděla ukazovákem a prostředníkem levé ruky v rozkroku. Pravou rukou mířila Tesallovi do obličeje.
"Tak tohle je varianta číslo tři."
"Mějte rozum..."
Usmála se.
"Poslyšte, Tesallo, jestlipak víte, proč svému mazlíkovi říkám Dáreček?"
"Někdo vám ho dal, slečno Simonová," řekl Tesallo. Vlasy se mu odlepily od pleše a visely mu přes tvář mokrou potem. Také úd vyhřezlý z poklopce směřoval k centru gravitace.
"Ne. Tak se jmenoval markýz de Sade. Dáreček. Donatello Francois de Sade."
"Co je to za chlapa," zabreptal Tesallo.
"Můj milenec."
"Myslel jsem, že jste neměla chlapa. Že si ji honíte baterkou."
"Tomu bys nerozuměl, blbče," řekla a vystřelila. Tak si to přála. Tak si to vymyslela. Věděla, že Tesallo přijde a proč přijde. Doktor Kurz, ten starý dobrý doktor Kurz, ji na to upozornil. Mírně, jen mírně, slečno Simonová. Jinak Tesallo zneužije situace, počítá s tím. Hlásilo mi to nejmíň osm zákaznic a kolik je těch, co si to nechaly pro sebe!
Věděla, že přijde a těšila se na to.
Je to její první chlap.
Kácel se nazad, s obličejem proměněným v krvavou kaši.
Na chodbě se ozvala siréna.
Ani Tesallo nelhal. Byl monitorovaný a policajti tu budou každou chvíli.
"Pojď ke mně, Dárečku. Vraž je do mě oba. A zab mě, zab..."
Siréna venku běsnila. Když do ní umělé údy vnikaly, dívala se na Tesallův rozbitý obličej. Orgasmus, který zažila, byl tak silný, že jiný zvuk se k němu ani nehodil.
To byla její poslední myšlenka, která jí bleskla hlavou, kdy ztratila vědomí